

Huje je bil poškodovan tudi poštar, ki se še iz neznanih razlogov ni umaknil z roba cestišča in ga je zbil osebni avto, ko ga je odneslo s ceste.

Ko je Ahac naslednji dan spet pogledal skozi okno, je videl le nebo in začutil, da ga ne bo več preganjal nemir.

Mateja
Sever

Ti si vlak, ne postaja

Vse to že vem, Nataša, vse to, kar mi govoriš z rdečimi očmi, iskreno in toplo, ne vem, ali je to od piva ali pa si jokala. Tri ure si se pogovarjala z njim in »Veš, Mateja, on ne sme izvedeti tega.« Ne bo, Nataša, ne bo izvedel za najinih deset mučnih minut v predverju... Si vedela, da bom tam?

Veselo si prišla do mene, jaz sem bila presenečena. Mislim, da so bile prve besede, ki si mi jih rekla, da ne

smem biti jezna nanj. Rekla si, da je totalno zmeden. Da sploh ne ve več, kje je. Rekla si, da z Ireno še traja in da ne bo šlo kmalu narazen. Da dvomiš, če bo sploh šlo. Rekla si, da si stara osemindvajset in da ga že blazno dolgo poznaš. Rekla si, da me imaš rada in da so ti vseč moje pesmi. Rekla si, naj ne pričakujem preveč. Še enkrat si rekla, kako je on zmeden. Rekla si, da je on rekel, da ga imam zelo rada. Rekla si, da je rekel, da me ima rad in da ga pomirjam. Rekla si, naj pustim času čas. Rekla si, da sta zelo dobra prijatelja in da imaš veliko izkušenj. In najbrž si rekla tudi, da me nočeš prizadeti. To sem preslišala, ker sem zagledala poleg sebe Ireno. Prišla te je iskat, rekla je živio. In potem vas ni bilo več. Tudi Majda ni bilo več zraven mene. Vse se je zgodilo v trenutku. In v tem delčku sekunde, ko sem zaznala Ireno, hecno, nisem čutila nobenega sovraštva ali jeze. Celo nasprotno, neko čudno naklonjenost...

Majda je sedela v dvorani in se najbrž slabo počutila. Jaz sem se počutila ogabno. Zato sem govorila. Da se ne bi še Majda tako počutila. In hotela sem dati ven to svinjarijo. Voda je tekla iz oči, ko so luči ugašale. Ampak bilo je samo nekaj kapljic. Zelo zelo slanah, sem poskusila. Oblečeno sem imela rožasto srajco iz sestrine omare. Že dolgo je nisem oblekla. Irena je imela pisano jakno. Njenega obraza se sploh ne spomnim.

Na oder sem videla megleno. Bila sta onadva. Plesala sta tako, kot da se ljubita. In bile so črne ptice, bile so počasne in so lebdele. In bila je tudi svetloba, zamolklo rdeča. Samo da ne bom naredila kakšne neumnosti, sem si rekla. Ne smem se ostriči, tega res ne smem narediti. Ne smem premalati

grafita, ne smem se delati Kristusa na križu! Tanja na odru je fantastična. Zdi se mi, da je v njej moja bolečina. S počasnimi gibi jo gnete in razporeja okrog sebe. Zakaj se vedno zaljubim v napačnega tipa? Z Majdo greva ven. Solze me minejo. Zdaj mi je vseeno. Sediva in se pogovarjava. Majda se počuti krivo, ker mi je rekla, da bo razočarana, če ga prevaram . . . Vem. Govorim čisto mirno. Pomislim, kje je zdaj Sico. Če je šel pit. Tudi jaz bi lahko šla. Ampak rada se pogovarjam z Majdo. Fino je sedeti. Mimo hodijo znani ljudje. Majdi lahko vse povem. Luči že ugašajo. Treba je iti.

Treba je iti, biti kul in pustiti vrata odprta. Treba je biti zavetje, razumevanje, toplina. Treba je biti pečka ne električni priključek. Postajam cinik. Ampak samo tako mi uspe iti čez te stvari. Lahko bi šla in se ga napila. Lahko bi se postrigla. Lahko bi se ogabno zredila ali pa po cele dneve ničesar jedla. Lahko bi šla do Irene in ji rekla: Poslušaj, kaj je zdaj? Še bolje, to bi morala vprašati Sicota. Lahko bi mu rekla Odjebi. Lahko bi ga ignorirala. Lahko bi ga postavila v šah mat: jaz ali Irena. Lahko bi ga prepričevala, lahko bi mu naredila sceno. Lahko bi postala čisto apatična . . .

»Ti si vlak, ne postaja!«

Gledam ga in poskušam razumeti, kar mi pravi. Torej nisem postaja. Nisem jaz tista, kamor pridejo. Jaz pridem. Jaz divjam proti cilju, ki ga seveda ni. Ni cilja. Ni Sico cilj. Cilj je pot. Cilj je zdaj. Če je Sico zdaj, sem na cilju. Tudi če ga ni, sem na cilju. Tam, kjer pač sem ta trenutek. Ljudje so ali pa niso. Čustva so ali pa niso. Vse to se spreminja. Na vse to se ne moreš zanesti. Samo nase. Potem greš šele lahko vštric z drugim vlakom. Vsak je vlak zase. V bistvu sploh ni postaj. Ker ni cilja. Samo skupna potovanja so, in še ta doživlja vsak drugače, vsak svoje.

Recimo, dva človeka skupaj. Skupaj potujeta, ustvarjata zgodbo, ki je nekaj med njima. Onadva sta dva in njun odnos je tisto tretje, to je ta zgodba, ki ju oživlja. In ki obstaja samo takrat, kadar sta skupaj. Takrat sta popolna. Kadar nista skupaj, zgodba ne obstaja. Mrtva je. Vsak od njuju postane povsem drug človek kot v zgodbi. Z drugimi ljudmi postaneta dva, ki nimata nobene zveze s to zgodbo. Irena vidi čisto drugačnega Sicota kot jaz. Ker vidi v njem sebe, svojo zgodbo. Jaz vidim svojo.

Zgodbe ni niti v preteklosti niti v prihodnosti. Zgodba je trenutek, ko si z nekom. Zato se zanjo ne moreš boriti, ne moreš si je zagotoviti niti lastiti, in sploh te ne more biti strah zanjo. Ne moreš je načrtovati, ne moreš je predstavljati v prihodnost, ker tam ne obstaja. Prihodnost je samo v glavi, zgodba pa je resnična, čutna, lahko jo oblikuješ, se igraš z njo. Gospodar zgodbe si, ko si gospodar trenutka. Gospodar trenutka si, ko ga sprejmeš.

Včasih, ko ga sprejmeš, boli. Svinjsko, svinjsko boli. Šele takrat se začutiš. In ko se začutiš, uživaš. Mazohistično uživaš v bolečini in takrat v bistvu ne boli več. Takrat lahko ljubiš to bolečino.

Razumem.
 Ne morem se zanesti na čustva.
 Ne morem se zanesti na ljudi.
 Ni cilja.
 To je pravzaprav čisto zanimivo.

9. 11.

Potem za sabo zaslišim: »Oprosti!« Sico je pol metra za mano, komaj hodi in se opira na bicikel. Škornje vleče za sabo. Drugi so v avtu, s prižganim motorjem in žarometi, in ga kličejo nazaj. In potem še enkrat: »Oprosti!« Zbode me kot strup, vrže me v zrak, prekipi. Spustim kolo na tla, se obrnem, butnem na tla še njegov bicikel, ga primem za ovratnik in ga stresam, stresam, stresam. »Poslušaj,« gre medtem iz mene. »Nikoli se ne opravičuj za to, kar si, slišiš? Nikoli in nobenemu!« Držim ga za glavo in mu srepim v oči. »Nikoli.« Šele ko pridejo mimo z avtom, se zavem cele scene. Ostaneva sama v megli, še vedno ga držim za glavo.

»Mateja, bojim se teme in teh duhov, jaz bi rad sonce, sonce... zakaj ravno jaz?« in njegove blodne oči tipajo v mrzlo meglo. »Zakaj sem tak? Veš, jaz imam rad ženske, rad imam seks, jaz sem seks, jaz sem te čutne ustnice... ko sem včeraj prišel domov, je bilo stanovanje čisto prazno. Ni bilo več Irene, ni bilo več nikjer ničesar, kar je bilo z mano tri leta. Popolnoma prazno in tako prekleto sam sem bil... tako hudičevo... hudo.«

Stoji pred mano, sesut je in nemočen in pijan in blebeta in sprašuje in prosi in govori: »Hvala, hvala, hvala, ker si tu, ker nisi odšla, ker hočem sonce, ker ne vem, če sem tukaj ali kje drugje, vi nimate pojma, ne veste za sonce, ne veste za temo, samo za to meglo... in včasih bi vam rad povedal, pa ne razumete, in ne morem umreti, neuničljiv sem, niti to vino me ne more uničiti... vsega tega vina ne maram piti... sovražim ga in ga pijem. Svoboden sem in ujet, ujet sem v lastni sovobodi... me razumeš? Ne vem, kaj me sploh še drži pokonci... me razumeš? Ti veš?«

»Jaz...«

»Rad bi te objel, rad bi zaspal in se zbudil s tabo, potem ko bi prepotoval neke sanje, rad bi jokal in rad bi v veter...«

Ti veš?«

Jaz... Jaz, Sico, ne vem ničesar. Nobenega odgovora, nobene zgodbe, še vica ti ne znam povedati, nič, niti enega samega pametnega stavka ti ne znam reči... Vem samo to, da sva zdaj tukaj, kjerkoli pač sva, da stojiš tik ob meni, da stojiva in je vse skupaj precej grozljivo... pa še stojiva in stojiva, in nikogar ni, in pomislim, mogoče sva pa zgrešila, mogoče sva se zmotila v tej ulici, mogoče bi morala biti kje drugje... podnevi bo čisto drugače...

Začnem se slačiti. V samih najlonkah ostanem na cesti. Hočem skočiti na avto, pa me zadrži.

Pusti me, človek, naj slečem še te preklete najlonke, naj cepetam bosa pred tabo, naj se prehladim, naj skačem po avtomobilih, naj se jim udirajo

strehe, naj pridejo ljudje, naj se zgražajo, naj se njihovi obrazi spreminjajo v spake . . .

Naj te objamem, Sico, naj ti porinem jezik v usta, naj te slečem, ljubiva se na mercedesu . . . Sico . . . Ti pa stojiš tukaj in me prosiš, naj se oblečem, rotiš me; cepetam in žal mi je te ulice in te prazne megle, teh bednih oken, žal mi je, ker se moram obleči in iti, žal mi je vse te resničnosti.

Ampak vse, kar vem, je, da si to res ti, da te boli, res te boli in si nemočen, in vem, da ljubim to tvojo bolečino, in tvoje ženske, seks, perverzno in tvojo nezvestobo, celo to; tvoj egocentrizem, tvojo moško barabo in nezanesljivost, vso tvojo podlost, ker je vse to tako resnično in tako nehlinjeno tvoje, tako odkrito in pristno, da je skoraj nedolžno . . . Ljubim vse te stvari, ki bolijo, pustim, da pustošijo v meni, in boli, boli, vsa ta odkrita nezvestoba, brezosebni hedonizem . . . Ljubim ga ravno zato, ker ga ne prikrivaš, celo pokažeš mi, tudi svojo nemoč odrekanja, rečeš: Glej, kakšen sem, baraba, svinja, žival. In razgališ vso svojo temo, pokažeš svoje karte, razvratnež, perverznež, užitkar, izzivaš mene in sebe, postavljaš na kocko najin odnos, tvegaš izgubiti . . .

Bega me, ker sem jaz tukaj, on pa tam zunaj, z drugo žensko. Že pol ure, eno uro . . . opazim samo njegovo neprisotnost, mislim samo na to, da bi najraje izginila od tu, od teh pijanih ljudi, od rock'n'rolla, od kislih paprik, francoske in pohanega piščanca, stran od Dušanovega zaskrbljenega pogleda, Metodovih predrznih rok, obscenih pripomb, od te kvazi erotične scene, bizarne seksualnosti, od konfekcijske zadržanosti in grizljanja bobi palčk ob porno igricalah. Od Sicota, od tiste ženske, od te noči, od bolečine, od sebe. Skačem po sobi, potna od štorastega plesanja, polna jedke kisline, poraza, dušljivosti, razočaranja, varljivosti . . . Pa vseeno ostajam tam, nesposobna izživeti to brizganje, brlizganje bolečine, spotikam se med kozarci in opazujem svoje trganje na dve polovici.

Ena hoče domov, peš in bosa in sama, ranjena in užaljena, strupena; hoče prijeti škarje in si začeti rezati lase. Hoče se zapreti na balkon in se kujati, trpeti. Druga hoče ostati, do konca, da vidi, če bo prišel nazaj, kako bo prišel nazaj. Da vidi, zakaj je morala priti sem in doživljati to sceno. Hoče biti vseenost, dopuščanje, celo odobravanje. Hoče vzeti stvari dejansko in preprosto, celo malo lahkotno in duhovito . . . kar pa se spremeni v čudovit cinizem in živčno poplesavanje sarkazma. Ogromno moči rabi. Ne vem, kaj jo še zadržuje tu. Radovednost? Upanje? Bobi palčke? Zaveda se, da dela mazohistično potezo, ko ostaja. Zaveda se, da je to njen preizkus. Vzdržljivosti?

Plešem po mokrem itisonu, delam se, da ne opazim, da me sploh ne zanima, ker sta prišla nazaj. Tista ženska stoji zraven mene, obira pohano perutničko in se mi smeji. En del mene se ji smeji nazaj: »Saj je OK. Ni me treba prositi odpuščanja. Jaz sem tako kul, da ti ne zamerim.« Drugi del mene pa: »Kako si upaš, jebenti! Kako si upaš po vsem tem stati tu, obirati perutničko in se mi rezati v faco!? Si slepa ali kaj; ne vidiš, da sva midva skupaj? Lahko bi me vsaj vprašala, če imam kaj proti. Po mojem vama ne bi šla ravno postiljat postelje . . . Ne, ne maram te, ženska. Če ne bi

pomislila, koliko krvi bi špricnilo po itisonu, bi ti najraje zavila vrat. Tvoj tanki, žilavi vrat. Tvoje tanke, najlonaste nogice... « Čprav se ne morem odločiti, komu bi jih prej. Njemu, ki od vina ne ve čisto točno, kje sploh je. Njej, ki se zvija kot elastika in se gre pičko za žur... Ali pa mogoče sebi, ki vse to prenašam.

Proti koncu, ko so že odhajali, me je upal pogledati z motnimi očmi, in ničesar ni rekel. »Saj je OK,« sem rekla in ga pobožala. »Pojdi tja, kamor si želiš.«

»Kaj pa ti?« je rekel tako potihem, da sem ga komaj slišala.

Skomignila sem. »Ne vem. Domov bom šla.«

»Domov boš šla? Boš šla res domov?«

Kam pa naj grem? Iz teh štirih sten med druge štiri stene. Ne gre za to.

»Kaj si pa želiš?« me vpraša.

Muzika je idiotsko potihem, ljudje sedijo po tleh, še vedno jejo kisle kumarice in francosko, čez moker itison je umazana kuhinjska cunjka, nekdo pleše sam, s feferonom v ustih... Sico se z glavo opira name, levo hlačnico ima mokro, jaz sem na pol slečena... ob podboju sloni tista ženska, vem, da naju gleda, tudi drugi... čakajo na izid.

»Ne vem,« mu rečem. »Ne vem, Sico, nimam pojma, kaj si želim. Vseeno mi je, kje sem. Popolnoma vseeno.«

»Ti je res čisto vseeno?«

»Ne. Ne vem, ne vem, ne vem.« Božam ga in šepetam v nedogled:

»Ne vem, ne vem, ne vem.«

»Ne pozabi, da te imam rad.«

Sico? Pa ti? Kaj bi rad?

»Ne vem.«

Vem, da ne veš. Mižati moram. Ne morem več gledati te sobe in teh ljudi. Zamizati moram, ko mi reče: »Ne vem, Mateja, priznam, res ne vem. Ne vem, ne vem, ne vem,« v mojo ramo, v nedogled.

Kaj si želiš? Kaj je res?

Natikam si čevlje, črne, težke, vojaške, sovražim jih, ker so trdi, ker me žulijo, ker so moški, grobi, nič ženski... sploh jih ne zapnem. Ostali se že poslavljajo, adijo, prvič in zadnjič sem vas videla, bili ste krasni, prijetni, sproščeni do konfekcijske meje, tvoj mož, Marjana, je bil fantastično ljubosumen, ti pa tako topla, tako žensko topla in malo perverzna, ravno prav, da zrajcaš Sikota in mene, in ne preveč, da mož ne popizdi... adijo ostali, ki se vas niti ne spomnim, veliko več žensk kot moških... naša družba še ostaja tukaj... Špela, ki pleza po Sicotu, Mateja, ki se obeša malo nanj, malo na Aleksija, malo na Lacija, tako da se zrine med njega in njegovo ženo, Metod, ki hoče z mano plesati izrazni ples in mu feferon še vendo binglja iz ust, Dušan, ki sedi za mizo in obira še zadnje pohano bedro, pri tem pa je videti tako smešno skrivnosten... samo čaka, da gremo domov. Čakamo Sikota. Sico išče cigarete. Prazne škatle. »Kje so cigarete? Hočem cigarete! Ne grem nikamor brez cigaret. Cigarete so... bistvo življenja. In jaz ne grem nikamor...« Dela spektakel. Skače po stanovanju, odpira omare, teži... Zavlačuje.

Vsi iščemo preklete cigarete, preobrnemo vse krožnike, da se francoska razleze po prtju, jaz pa vidim, da jih ima Sico že ves čas v žepu v srjaci. Lord ekstra. »Nehajte!« se dere Laci. »Pri nas ne skrivamo cigaret.«

Stopim na stol in jih gledam.

»Me sovražiš?« Ob mojih kolenih je Sicotova glava, z rokami mi objame noge in se zarije mednje.

Zaderem se: »Najdite cigarete! Cigarete so bistvo življenja!«

Potem se sklonim k njemu in rečem: »Ne, ne sovražim te. Rada te imam.« In pomislim: Tudi če greš s tisto žensko.

Ko gremo po stopnicah, še vedno ne vem, kam kdo gre in s kom. Čakam. Tlačijo se v avto in se derejo. Stojim zraven, s kolesom. Sico odklepa svojega. »Jaz grem domov,« rečem. Nihče me ne sliši. »Domov grem!« Metod me razočarano pogleda. Skomignem. Izgine v avto. Slišim Dušana, ki reče: »Ta svet bi bilo treba zminirati!« In potem:

»Bog z vami!«

Zaloputnejo vrata, žarometi in motor prehlajenega spačka izginejo v meglo. S kotičkom levega očesa zaznam balanco Sicotovega kolesa, konice njegovih škornjev, sapo, ki jo diha.

»Kdaj si se odločil?« vprašam predse.

»Ves čas sem vedel.«

V petek zvečer sem šla »malo pogledat na faks« in sem ga srečala tam, na križišču, ko je odhajal iz telefonske govornice, kjer je vrtel mojo telefonsko številko...

V pasaži Maksimarketa so ravno točili tequilo in neki glasbeniki so se šli Mehikance in so bili smešni, čeprav niso hoteli biti, in Sicotu je bilo to všeč in meni je stalno kapljala voda s stropa na desno nogo, pa se nisem hotela presesti, pomislila sem, da sem danes pravzaprav hotela iti plesat; Sico je rekel, da skuša čimmanj premišljevat o tem, kaj bo, in sploh o vsem – kdo s kom, kako, zakaj...

Potem stojiva v Equrni; lase imam v čopu in spredaj sveže odstrižene. Sico me predstavi vsakemu, ki pride k njemu. Počutim se varno, ko si ogledujem slike in me Sico od daleč vsake toliko časa pogleda. Ko grem na WC, mi drži torbo. In tudi ko pridem nazaj, jo še kar drži in se pogovarja z Aleksijem...

Doma ga sezujem in pokrijem.

Ko spi, ga gledam. Ne morem pisati. Gledam ga nekaj trenutkov, potem se zbudi. Zmedeno me gleda. Njegove oči so čisto drugačne, skoraj črne, z ogromnimi zenicami, nerazumljive. Potem se obrne na drugo stran. Preden zaspi, reče: »June se je pisala tako, kot se reče mojim škornjem, Mansfield. Henry in Arais Nin sta se tudi spoznala oktobra...«

10. 11.

Orgazem za dobro jutro.

Potem mora iti. Ostanem v postelji. Ostane mi pofukana nedelja.

11. 11.

Povsod me duši. Sploh ne od dima, cigaret, steklenic, kozarcev in stolov, ne od polnih pivskih flaš in politega vina, ne od ljudi, ne od prijaznih gest, ki ponujajo cigarete, ne od tresočih se prstov, ki poskušajo izbrskati eno samo vžgalico... ne od vpitja natararice, da smo jih dolžni tristo, ne od Natašine polomljene francoščine, ne od Sicutovega pijanega ponavljanja, naj ne pozabim, da me ima rad, ne od Natašinih razumevajočih pogledov, ne od Danijeve stisnjene pesti, ne od Dušanovega odkimavanja z glavo, ne od Uroševega zanosnega pripovedovanja o ničnosti slovenske ženske poezije, ne od Ireninega bledega obraza in tihega odhoda, ne od... ne, ne od tega.

Meša se mi od lastnih občutkov, od čustvenega kaosa pod pokrovko... in karkoli rečem, ni to, kar čutim; karkoli storim, je nekaj drugega; vse je drugače... tudi ko recitiram Shakespeara; ko se pogovarjam s sosedo, za katero komaj vem, kdo je; pogovarjam se banalne bedaste stvari, ki sem jih že tisočkrat preobrnila v ustih, govorim z entuziazmom, ki prihaja od piva, samo zato, da ne bi zakričala; govorim zato, da se nekako zamotim, zato da ne bi slišala tišine, čustvenega zatišja, prasketajočega od napetosti...

Nekaj čisto drugega bi rada povedala, nekaj popolnoma drugega od tega, kar govorim. Nekaj, kar naredi stik, nekaj, kar manjka, ker čez mizo k njim ne seže niti moj pogled, niti besede, še dotik ne pride dovolj blizu. Vse se odbija in vrača in nihče ne ve, kdo res kje je in če so sploh vsi tukaj in kam bi lahko skupaj šli. Ali je kje nekaj, kjer smo lahko vsi, taki resnični, in ni treba, da prižigamo toliko cigaret in pijemo toliko vina, in ni treba, da rečemo komu »Oprosti«, »Ne morem« in »Žal mi je«... Kaj naj vam rečem, vsakemu posebej – vsem isto, ali vsakemu drugače? Kaj naj še povem, razen tega, kar govorim vsak dan... razen vsega, kar govorim? Jaz bi še kaj drugega, čisto drugačnega, zato da bi potem lahko...

zato da bi potem lahko...

zato da bi lahko

zato da bi potem

zato da bi

zato da

zato

Včasih je treba čakati. Včasih je treba počakati samo sekundo, si rekel. Ko je hrepenenje največje, takrat.

Stala sem pred vrati Art kluba. Slišala sem tvoj glas, pa si nisem upala noter. Nekaj me je zadržalo zunaj. Šla sem domov.

Potem sem se vrnila. Niso me spustili noter. Niso me spustili k tebi. So rekli, da je samo za povabljenca. Razstava pa da bo odprta še cel mesec. Nisem prišla zaradi razstave. Prišla sem zaradi njega!

»Njega pozna veliko ljudi,« sta rekla vratarja.

»Jaz ga poznam malo bolj,« sem rekla. In upam, da je to res, sem pomislila. Spustila sta me noter šele, ko sem prišla tretjič. Ko sem te

zagledala, nisem bila vesela, ker te vidim. Zbolelo me je. Bil si za šankom. Delala sem se, da te ne vidim, da te še nisem zagledala. Dolga je bila pot do tebe. Zaletavala sem se v ljudi, morala sem jih pozdravljati, se jim umikati, nekateri so me zadržali. S telesom sem bila ves čas tik ob njih, ujeta med njihove roke, poglede... »Pozdravljena,« si mi rekel. Čutila sem, da nisi srečen. Na splošno. Zaradi nekaterih stvari. Nisi se mi zdel pijan. Nisi me prepričal o tem. Ponudil si mi pijačo. Videl si me, kakšna sem. Rekla sem ti, da sem slabo. Ampak šele kasneje. Najprej sploh nisem govorila s tabo. Ampak z nekimi drugimi ljudmi. Z Dolores, ki je rekla, da z Gregatom že neverjetno dolgo traja in da ji je vedno lepše. Poskusila sem biti vesela zanjo. Z Gregatom sta plesala. Pomislila sem, koliko časa te že nisem videla. Ne vem. Včeraj je pihal veter. Včeraj je tako grozno pihalo. Lahko bi me razneslo. Na terasi sem plesala skupaj z vetrom. Plesala sem njegov ples. (»Jaz sem veter,« si rekel. »Topel veter, ki topi sneg, da pridejo ven zvončki.«) ... Ljubila sem veter in življenje. Lahko bi skočila s terase. Bila sem na meji med obupom in orgazmom življenja. Orgazem lepote in orgazem ničevosti... dve skrajnosti, ki sta si tako blizu, da se bojim hoditi po robu. Sico, kje so tisti zvončki?

Tako blazno sem te pogrešala. Tako blazno sem pogrešala nekaj. Skozi množico vidim Žigata. Tudi on je... Tudi on ni srečen. Tudi on mogoče išče zvončke? Dolores in Grega še vedno plešeta.

»Plešeta,« si rekel. Gledala sem od tebe tja. S hrptom obrnjena proti tebi. Premišljevala sem, če si pričakoval, da bom prišla. Nisi me povabil. Nisem vedela, če lahko pridem. »Odločitev je bila tvoja,« si rekel. »Sama si prišla in si zdajle tukaj. Nisem ti jaz rekel.

Vedela si, da imam razstavo.

Podržiš dlan v zraku. »Nisem še zelo pijan. Ne trese se.«

Naročaš buteljke. Kolikor hočeš, zastonj.

»Nič ne spim,« rečem. Čakaš, da bom govorila naprej. Ampak to je vse, kar rečem. Vsega drugega ne morem spraviti iz sebe. Ne morem govoriti. Kadim in se slabo počutim. Tudi če ne kadim, se slabo počutim. Vedno slabše. »Žal mi je, da sem taka.«

»Saj te razumem,« rečeš.

Morala bi začutiti olajšanje, pa ga ne. Dovolim si solze. Dušan govori, da se bo zdaj začelo novo obdobje, čisto drugačno. Da komaj čaka novo leto. Ti praviš, da se bo še vse uredilo. Dušan govori, da prav čuti, kako se mu začenja obdobje novih deset let življenja. Trideset bo. Ti praviš: »Še vse bo v redu, Mateja, boš videla, da bo. Vse bo v redu.« Moje solze so vedno bolj vztrajne. Zdrži, si rečem. »Jaz sem svoboda,« rečeš.

»Kam, punca?« vpraša Grega. »Domov.« »Ah,« me razočarano pogleda. »Kaj pa, recimo, dva viskija na eks?« Odkimam. »Kaj, ne zaupaš viskiju?«

Ne zaupam sebi po dveh viskijih,« rečem. »Saj vem,« pokima. »Viski sploh ne igra vloge.« Razume. Tudi Dolores.

Na vhodu dobim kartonček s številko 106. Spet sedmica.

»Vse se bo uredilo, boš videla, da se bo,« reče Sico, že tretjič. Čakam,

da bi se uredilo. Že zelo dolgo čakam, da bi se kaj uredilo. Že ves čas čakam, da bi se nekaj uredilo.

»Nočem te obremenjavati, Mateja.« Pogledam ga. Noče me obremenjavati. Tudi jaz nočem. Nočem, da rešuje moje probleme – ki so povezani z njima.

Nočem, da se sekira. Nočem težiti.

»Tudi ti si svoboda,« reče. Mogoče zato včeraj ni prišel k meni. Ko je bil v sranju. Ko se ni smejal in ni govoril. Ko je bil na dnu.

Ker me ni hotel obremenjavati!

V tej igri res ni nobenih pravil več.

Andrej
Lutman

Štirje lirski zapisi

ZBIRALEC

Ne vem več, koliko jeseni vozim kamenje na hrib. Zidam palačo z velikimi, svetlimi okni.

V vozičku iz starih desak, ki jih je reka prejšnjo poplavo prinesla prav do mostu, so motni skupki zrnja, ki ga posebno zadnji čas vztrajno nabiram. Meni prirojeni domet poljubno manjšam in širim ter tako nabere kupček najrazličnejših kosov granita, marmorja, največ pa navadnega apnenca. Na liste, strgane iz časopisa, si zapišem vsak kos posebej. Ti podatki mi pomagajo pri gradnji poslopja. Izredno pomembna je struktura kamna, seveda pa tudi čas in kraj spočetka. Sem izvedenec z ostrim očesom in refleksno presojo.

Spominjam se fanta s podobnimi sposobnostmi, ki je zbiral brezzobe znamke. Nekoč mi je dejal, da bo napisal esej o brezzobih nalepkah na pismih. Nisem ga utegnil zaslediti. Najverjetneje je bil razprodan. Tudi fanta ne videm več.

Po osmih žepih, kolikor jih imam, se mi valja brez števila zapiskov in skic. Na dnu žepa včasih odkrijem celo majhne kamne. Zapiske, da, tudi drobce kamnov mnogokrat vržem preč. Nato se skesam, iščem in znova urejujem.